

РЕШЕНИЕ

№ 1384

гр. Варна, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Н.
мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно гражданско дело № 20223100501663 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба с вх. № 39302 от 13.06.2022 г.**, депозирана от Е. Р. Р., чрез адв. Н. И. срещу Решение № 1609 от 26.05.2022 г., постановено по гр. д. № 15588/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя искове срещу „Пристанище Варна“ ЕАД, за признаване за незаконно уволнението ѝ, извършено със Заповед № 43/13.10.2021 г. на Изпълнителния директор на „Пристанище Варна“ ЕАД, и неговата отмяна, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, както и за възстановяване на заеманата преди уволнението ѝ длъжност „чистач“ при ответното дружество, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

В депозираната въззивна жалба се излагат доводи за недопустимост на решението, евентуално за неправилност на същото. Сочи, че в хода на производството е доказано неизпълнение на елементите от фактическия състав на прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, т. 9 ГПК. Излага подробни хронологични доводи относно фактическата обстановка по спора. Счита за неустановена причината, въз основа, на която работодателят е изискал становище от ТЕЛК за възможността на работника да работника да изпълнява трудовата си дейност.

Позовавайки се на съдебна практика намира, че работодателят е

следвало да уведоми работника за намерението си да прекрати трудовия договор поради обективна невъзможност, респ. да я запознае със списъка по чл. 315 КТ на трудоустроените работници, като и предостави възможност да заяви дали останалите длъжности са подходящи и дали ги приема. Намира, че преценката за наличие на друга подходяща работа за трудоустрояване не може да се прави от работодателя, а следва да се извършва при прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, т. 9 КТ.

Счита, че непълнотата на експертното решение не може да бъде преодоляна чрез заключение на вещото лице, доколкото липсва предписание на компетентните органи към датата на издаване на заповедта. Сочи, че на работника не е предложено трудоустрояване., респ. че е бил лишен от възможност да изрази своето мнение и становище, поради което е отказал подписването на заповедта. Счита, че от съдържанието на решението на ТЕЛК от 8.09.2021 г. не се съдържа отбелязване, че Е. Р. не може да продължи да изпълнява досегашната си дейност.

Излага доводи, че експертното решение има консултативен характер, доколкото е взети при непълнота на всички документи, а именно: заповед за преназначаване, длъжностна характеристика и оценка на работоспособността като категория и проценти. Сочи, че в решението не се съдържа и срок за временната неработоспособност, респ. че забраната за изпълнение на служебните задължения касае длъжността „чистач“. За необсъдено намира представеното решение на ТЕЛК от 29.06.2021 г., в което е посочено, че Е. Р. може да работи като чистач, въпреки намалената ѝ работоспособност от 85 %, считано до 1.06.2023 г. Намира, че не са налични данни за произнасяне по третия елемент от фактическия състав на иска, а именно: липсата на друга подходяща за здравословното състояние на работника работа.

Моли за отмяна на решението, както и за уважаване на предявените иски. Претендира заплащането на съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от страна на Пристанище Варна“ ЕАД, чрез адв.Г. С.. В същия се излагат доводи за неоснователността на въззивната жалба, депозирана от насрещната страна. Сочи, че в решението на ТЕЛК от 8.09.2021 г., за което е уведомен работникът се съдържа констатация, че при изпълняването на длъжността „чистач“ са налице противоположни условия на труд. Излага доводи, че всички длъжности в списъка по чл. 315 КТ са заети към 14.10.2021 г. Навежда аргументи, че работодателят не е задължен да организира дейността си по начин, че да съответства на нуждите от трудоустрояване, извън тези по чл. 315 КТ. Сочи, че на основание чл. 317, ал. 2 КТ, работодателят е длъжен да не допуска до работа работник, на когото работата според предписанията на здравните органи е противопоказна. Позовава се на решението на ТЕЛК, влязло в сила на 28.09.2021 г., в което е прието, че работата като чистач навън предполага тежък физически труд, което е вписано в противопоказните условия на труд, както и на заключението от 5.10.2021 г. на Службата по

трудова медицина „ЛТМ“ ООД, според което е невъзможно работникът да изпълнява трудовите си задължения.

Излага доводи, че поради завършеното основно образование на работника, същият не отговаря на образователните изисквания за останалите 121 бр. длъжности, доколкото за заемането им е необходимо основно, средно или висше образование. Сочи, че единствената длъжност, за която е предвидено основно образование, с изключение на „чистач“ е „докер“. Твърди, че в периода от 1982 г. до 2021 г. нито една от свободните други длъжности не е била заемана от Е. Р. Позовавайки се на заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза намира, че съобразно здравословното състояние на работника не е налице друга подходяща длъжност при работодателя, доколкото е възможно при вдигането на обект с тежест от 1 кг. да се предизвика рязко отклонение в здравословното състояние. Сочи, че от изложеното от експерта се установява, че всички заемани от Е. Р. длъжности изискват движение на немалки разстояния и носене на тежест. Намира, че на изследване в настоящото производство подлежи въпросът дали е била налице друга подходяща дейност, за изясняването, на което счита за допустимо назначаването на експертиза. Сочи, че при констатирана намалена работоспособност, работодателят следва да предложи на работника длъжностите, определени за заемане при трудоустройство, като след избор от работника, компетентен здравен орган следва да удостовери дали избраната длъжност е подходяща. Излага доводи, че при липсата на свободна подходяща длъжност, работодателят е длъжен да прекрати трудовото правоотношение по реда на чл. 325, т. 9 КТ.

Моли за потвърждаване на решението, както и за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

В проведеното открито съдебно заседание, въззивникът редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И.. Същият поддържа въззивната. Претендира разноски.

В проведеното о. с. з. от 19.10.2022 г. въззиваемият, редовно уведомен, представлява се от адв. С.. Същата моли за потвърждаване на решението. Не претендира разноски.

Съдът, като взе предвид направените в жалбата оплаквания и възраженията на въззиваемия, и съобразно правомощията си по чл. 269 ГПК, констатира следното:

В производството по гр. д. № 15588/2021 г. на РС- Варна е образувано по предявени от Е. Р. Р., искове срещу „Пристанище Варна“ ЕАД за признаване за незаконно уволнението, извършено със Заповед № 43/13.10.2021 г. на Изпълнителния директор на „Пристанище Варна“ ЕАД, и неговата отмяна, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, както и за възстановяване на заеманата преди уволнението ѝ длъжност „чистач“ при

ответното дружество, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

В исковата молба се излагат доводи, че между страните е сключен трудов договор от 20.04.1982 г., по силата, на който ищцата е изпълнявала длъжността „чистач“. Сочи, че с решение от 29.06.2021 г. на ТЕЛК ѝ е призната временна неработоспособност от 85 %, следствие на хронична миелоидна левкимия и исхемична болест на сърцето. Излага доводи, че с писмо № 55182 от 2.07.2021 г. от ответника е изискана информация от комисията до ТЕЛК при МБАЛ „Св. Анна- Варна“ АД за работоспособността ѝ, доколкото е назначена да извършва работа на открито и да полага тежък физически труд. Сочи, че със Заповед № 43 от 13.10.2021 г. на изпълнителния директор на Пристанище – Варна е прекратено трудовото ѝ правоотношение, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ, поради невъзможност за изпълнение на възложената работа поради болест. Излага доводи, че работодателят не е предложил друга подходяща за заемане длъжност, както и че не е обсъдено обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение. Сочи, че заболяванията, от които страда са в списъка на заболяванията по Наредба № 5 на НЗ от 1987 г., откъдето извежда доводи, че същата попада в категорията на работници, ползващи се със закрила при уволнение. Моли за уважаване на исквете.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника „Пристанище Варна“ ЕАД, в който се изразява становище за неоснователност на предявените иски. Твърди, че заповедта е издадена при спазване на нормативните изисквания и при осъществяване на соченото основание. Позовава се на експертно решение № 2224 от 8.09.2021 г. на ТЕЛК, с което е прието, че при изпълняване на длъжността „чистач“ са налице противоположани условия на труд. Сочи, че всички длъжности по списъка по чл. 315 КТ са заети от лица с трайно намалена работоспособност, както и че не са налични други с оглед на квалификацията на работника. Счита, че работодателят не е задължен да организира дейността си по начин, съответстващ на нуждите от трудоустрояване. Намира, че като предпоставка за допускане на възстановяването на работата следва да се отчита способността на работника да изпълнява трудовите си функции. Сочи, че решението на ТЕЛК за наличието на здравни противопоказания е задължително. Твърди, че основанието на заповедта е невъзможността за изпълнение на работата поради здравословни причини, както и че същата е връчена при отказ, което е удостоверено с подписа на двама други служители. Излага доводи, че ищцата притежава удостоверение за завършен седми клас, както и че при ответника няма работа за която е допустимо да се заеме от такова лице. Моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, и като взе предвид събрания и приобщен по делото доказателствен материал – в съвкупност и

поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

В производството не се оспорва обстоятелството, че на 20.04.1982 г. между страните е сключен трудов договор, по силата, на който Е. Р. е била назначена на длъжността „чистач“, като през годините е изпълнявала длъжностите „пазач-паркинг“, „портиер“, „раздавач на чай“, „разносвач на чай“, „инвентарчик“. Не се оспорва, че трудовото правоотношение между страните е прекратено със Заповед № 43 от 13.10.2021 г. на изпълнителния директор на „Пристанище Варна“ ЕАД, на сочено основание – невъзможност на работника да изпълнява възложената му дейност, поради болест довела до трайно намалена работоспособност, по здравни противопоказания въз основана заключение на ТЕЛК, връчена при отказ, при удостоверяване от двама свидетели. Безспорно е, че г-жа Р. е диагностицирана със следните заболявания: общо заболяване хронична миелоидна левкимия и исхемична болест на сърцето - двусъдова болест с имплантирани два стенда.

От приложените решения на ТЕЛК, допълнителни споразумения към трудовия договор и заповеди на работодателя, се установява, че Е. Р. е във влошено здравословно състояние, както и че е заемала през времето различни длъжности при работодателя. Съобразно предписание, през 2003 г. от длъжността работник по почистване в отдел „Складова база“, е била преместена на длъжността пазач паркинг в отдел „Вътрешен ред и охрана“. С решение на ТЕЛК от 20.05.2005 г. ѝ е определена неработоспособност от 51 %, впоследствие с решение от 16.06.2008 г. е намалена на 30 %, като с решение от 5.10.2010 г. е увеличена на 51 %. С решение от 22.06.2011 г. на ТЕЛК ѝ е призната неработоспособност от 72 %. С решение от 15.05.2014 г. на ТЕЛК е призната неработоспособност от 64%, като са издадени заключения на „Служба по трудова медицина – ЛТМ“ ООД за пригодността за изпълване на длъжността „портиер– тилова механизация“ и „раздавач на чай“. С допълнителни споразумения е преназначавана на горните длъжности.

Впоследствие, след вземането на решение на ТЕЛК от 3.05.2017 г. след освидетелстване ѝ е определен процент на неработоспособност от 50 % до 1.05.2020 г., като е посочено, че може да работи като разносвач на чай. Съобразно заключение на Служба по трудова медицина – ЛТМ“ ООД с допълнително споразумение от 29.06.2018 г. е назначена на длъжността

„инвентарчик“.

От представеното допълнително споразумение от 3.10.2018 г. се установява, че Е. Р. е преназначена на длъжност „чистач“ в Отдел „Човешки ресурси и АО“ – сектор административно обсъждане, за което също е дадено положително заключение от „Служба по трудова медицина – ЛТМ“ ООД.

С друго решение от 6.07.2020 г. е определена неработоспособност от 40 %. Като с решение на ТЕЛК от 18.03.2021 г., ѝ е увеличен процентът на неработоспособност от 40 % на 50 %. В мотивите на решението е посочено, че може да изпълнява настоящата си длъжност на чистач.

Впоследствие с експертно решение на ТЕЛК от 29.06.2021 г. ѝ е призната трайна неработоспособност от 85 % за периода до 1.06.2023 г., поради диагноза на ищцата е хронична миелоидна левкимия, а в анамнезата към ЕР е посочено и второ заболяване – исхемична болест на сърцето – двусъдова болест с имплантирани два стенда на ДКА и R Сх 1, като е посочено, че може да работи като чистач.

Видно от съдържанието на представеното становище от „Служба по трудова медицина – ЛТМ“ ООД е отправена препоръка до работодателя да поиска от ТЕЛК преразглеждане на решението от 29.06.2021 г., по съображения, че Е. Р. работи на открито, около предвижващи се МПС, воден басейн, експонирано е на прах и алергени.

С експертно решение № 2224 от 8.09.2021 г. на ТЕЛК във връзка с отправеното запитване на работодателя, комисията е посочила, че на Е. Р. и е противопоказно полагането на тежък физически труд, нервни – психическо напрежение и токсичности. В мотивите на решението е преценено, че работата навън предполага тежък физически труд, което ѝ е противопоказно предвид заболяванията ѝ – злокачествено заболяване – хронична мелоидна левкоза, както и че попада под закрилата на Наредба № 5 на МЗ от 1987 г.

От съдържанието на заключение с изх. № 128 от 5.10.2021 г. на Служба по трудова медицина – ЛТМ“ ООД, е посочено, че и е противопоказно да изпълнява трудовите си задължения като чистач. В съдържанието на същото е посочено, че лицето е ползвало деветмесечни болнични и е увеличен процентът ѝ на неработоспособност от 50 % на 85 %. Съдържа се констатация, че трудовите задължения на лицето са свързани с работа на открито при което е експонирано на неблагоприятен микроклимат, прах,

алергени и токсични вещества, работната поза е предимно правостояща, свързана с почистване на големи терени в пристанището, както и обработка на тревни площи, пътеки, алеи около сградите на порталите, паркингите, както и на територията на Морска гара и Яхт клуб.

От Удостоверение за завършен VII клас от 19.07.1999 г., е видно, че Е. Р. е завършила единствено седми клас.

Видно от представената служебна бележка с изх. № 117 от 3.11.2021 г. Е. Р. е била член на синдикална организация – Сдружение „Съюз на транспортните синдикати в България“ до 14.10.2021 г.

В производството е назначена съдебномедицинска експертиза, заключението, по която съдът кредитира като обективно, компетентно дадено и съответстващо на останалия събран доказателствен материал. От същото се установява, че към датата на издаване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение не е имало подходяща длъжност, с оглед на здравословното ѝ състояние и образование. Експертът е посочил, че значително е стеснен кръгът на трудоустрояване без тежък физически труд в предприятието, поради характера на бранша и икономическата дейност. Посочил е, че към датата на уволнението свободните длъжности при работодателя изискват или упражняване на тежък физически труд, или значително по-високо образование и квалификация, поради което не е имало друга подходяща длъжност в списъка по чл. 315 КТ, както и извън него.

От изложеното от вещото лице в о. с. з. се установява, че дефинираният лек физически труд, свързан с преминаване на кратки разстояния, без носене на каквато и да е тежест, се възприема от лицето като средно тежък или тежък физически труд, в зависимост от цялостното състояние на органите. Сочи, че дори при вдигане на 1 кг. би могло да се предизвика рязко отклонение в здравословното състояние, както и че всички заемани досега длъжности от ищцата изискват движение на немалки разстояния и носенето на тежест.

В първоинстанционното производство е назначена и съдебно-счетоводна експертиза, заключението, по която не следва да бъде обсъждано в настоящото производство, доколкото е влязло в сила първоинстанционното прекратително определение по повод на иска по чл. 222, ал. 2 КТ.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съобразно служебно извършената проверка по чл. 269 ГПК, съдът намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като при преценка за правилността му следва да се съобразят посочените в жалбата оплаквания.

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за признаване за незаконно уволнението на ищцата и неговата отмяна, възстановяването ѝ на заеманата преди уволнението длъжност.

Както беше посочено по-горе, като безспорно между страните е отделено обстоятелството, че между същите е бил сключен Трудов договор № 921 от 20.04.1982 г., допълнително споразумение от 1.12.1989 г. /“чистач в район“/, допълнително споразумение от 22.06.2011 г., допълнително споразумение № 329 от 16.07.2013 г. /“инвентарчик“/, допълнително споразумение № 870 от 30.11.2015 г. /“инвентарчик“/, допълнително споразумение № 153 от 4.07. 2016 г. /“портиер“/, допълнително споразумение № 296 от 30.09.2016 г. /“раздавач на чай“/, допълнително споразумение № 30 от 3.01.2017 г. /“раздавач на чай“/, допълнително споразумение № 163 от 29.06.2018 г. /“инвентарчик“/, допълнително споразумение № 260 от 3.10.2018 г., по силата, на които е изпълнявала дейностите – „чистач“, „инвентарчик“, „раздавач на чай“, „разносвач на чай“ и „портиер“. Като съобразно издаваните заповеди за трудоустрояване първоначално е била преназначавана и в длъжностите „пазач паркинг“ в отдел „Вътрешен ред и охрана“ до 29.03.2005 г., „пазач паркинг“ в отдел „офицер сигурността на фирмата“ до 29.09.2005 г.

По повод на иска с правна квалификация – чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, настоящият съдебен състав намира следното:

В заповедта за уволнение от 13.10.2021 г. е видно, че е посочено основание за прекратяване на трудовото правоотношение – невъзможността на работника да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена неработоспособност, по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертната лекарска комисия, респ. на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ.

В производството от страна на работодателя не е представена длъжностната характеристика за длъжността „чистач“, въз основа, на която би могло да е направи преценка дали действително се касае за полагане на труд навън.

В относимата съдебна практика се приема, че фактическият състав на основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, т. 9 КТ се състои от три елемента, които трябва да съществуват кумулативно.

Първият е невъзможност на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена работоспособност, или по здравни противопоказания. Вторият елемент е заключение на ТЕЛК или НЕЛК, в което фигурира болестта или съответните здравни показания и изрично е посочено, че това състояние поражда невъзможност за работника или служителя да изпълнява точно определена работа по трудовото правоотношение. Третият елемент е липсата на друга подходяща за здравното състояние на работника или служителя работа в предприятието /така решение № 93 от 26.06.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3772/2019 г., решение № 195 от 30.10.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1997/2014 г., решение № 952 от 18.12.2009 г. по гр. д. № 4756/2008 г. на ВКС, решение № 332 от 21.10.2011 г. по гр. д. № 565/2011 г. и други/.

В заключението на териториалната експертна лекарска комисия трябва не само да се определи болестта, довела до инвалидност или съответните здравни противопоказания, но и в него изрично да се посочи, че това състояние на работника или служителя поражда неговата невъзможност да изпълнява точно определена работа по трудовото правоотношение – чл. 61, ал. 1, т. 7 и т. 8 от Наредба за медицинската експертиза (отм.) и чл. 78 от действащата наредба /така Решение № 65 от 3.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1666/2018 г., III г. о., ГК/. Също така, при конкретно констатирана невъзможност за изпълнение на конкретната длъжност, ТЕЛК или НЕЛК взема решение за трудоустрояване, по аргумент от чл. 78, ал. 2 от Наредба за медицинската експертиза.

Настоящият съдебен състав, съобрази, че в решението от 8.09.2021 г. на ТЕЛК не е посочено изрично, че г-жа Р. не е в състояние да изпълнява конкретната длъжност, нито е посочено каква друга работа може да извършва през периода на инвалидизация. Непълнотата на експертното решение не може да бъде преодоляна в настоящото производство /така решение № 188 от 23.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 793/2017 г., III г. о./

Отделно от това, доколкото от компетентния здравен орган не е определена подходяща работа за трудоустрояване, то следва да се приеме, че работодателят е извършил едностранна преценка дали свободните длъжности са подходящи за заемане от служителката, без да я уведоми кои са тези длъжности, като ѝ даде възможност да повдигне спор по този въпрос, който е следвало да бъде разрешен от компетентния здравен орган. Затова и при липсата на предписание на здравния орган към момента на издаване на заповедта относно това дали свободните длъжности са подходящи за заемане, следва да се приеме, че е налице незаконосъобразност на уволнението.

В продължение на горното, следва да бъде съобразено и обстоятелството, че работникът се ползва с особената закрила по Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 КТ, доколкото страда от заболяване, посочено в наредбата. В случая, не е спазена и процедурата,

обективизирана в разпоредбите на чл. 3- чл. 5 от горепосочената наредба, доколкото не е изготвено решение на ТЕЛК съобразно трудоспособността му, показаните и противоположените условия на труд и целесъобразността на уволнението от гледна точка на адаптацията на организма при евентуална промяна в условията на труд, респ. не е отправяно от предприятието писмено искане до съответната окръжна инспекция по охрана на труда за разрешение за всеки определен за уволнение работник, който страда от болестите по наредбата, както и отказ или разрешение на инспекцията по охрана на труда за уволнение за всеки отделен работник.

С оглед на гореизложеното, доколкото се установи, че не е доказано наличието на първата предпоставка по чл. 325, ал. 1, т. 9 КТ към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, поради което работодателят не е упражнил законосъобразно правото си да прекрати трудовото правоотношение.

Предвид горното, предявеният иск за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

С оглед горното, основателен се явява и обусловеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, доколкото се касае за трудов договор за неопределено време, поради което Е. Р., следва да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност преди уволнението – „чистач“ при „Пристанище Варна“ ЕАД.

Относно съдебно-деловодните разноски:

За настоящото производство, предвид изхода от спора, разноски се дължат в полза на Е. Р.. Същата претендира заплащането на съдебно-деловодни разноски в размер на 300 лева за адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл. 80 ГПК и доказателства за направата им. Предвид горното, в полза на Е. Р. следва да се присъди сумата от 300 лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски за настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

За първоинстанционното производство ищцата претендира заплащането на адвокатско възнаграждение от 400 лева. Същото е под минимума по чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, поради което наведеното възражение за прекомерност се явява неоснователно. С оглед на това, в полза на страната следва да се присъдят разноски в размер на 400 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „Пристанище Варна“ ЕАД, следва да се осъди да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Варна, дължимата държавна такса по уважената въззивна жалба, депозирана от страна на Е. Р., в размер на 80 лева, дължима за двата иска, на основание чл. 18, ал. 1, вр. с чл. 3 от ТДТССГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1609 от 26.05.2022 г., постановено по гр. д. № 15588/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, **КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ уволнението на Е. Р. Р., ЕГН: *****, извършено със заповед № 43 от 13.10.2021 г. на изпълнителния директор на „Пристанище Варна“ ЕАД, ЕИК: 103061301, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА Е. Р. Р., ЕГН: ***** на заеманата преди уволнението длъжност „чистач“ при „Пристанище Варна“ ЕАД, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

ОСЪЖДА „Пристанище Варна“ ЕАД, ЕИК: 103061301 да заплати на Е. Р. Р., ЕГН: ***** сумата от **400 лева /четири стотин лева/**, представляваща съдебно-деловодни разноски за първоинстанционното производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „Пристанище Варна“ ЕАД, ЕИК: 103061301 да заплати на Е. Р. Р., ЕГН: ***** сумата от **300 лева /триста лева/**, представляваща съдебно-деловодни разноски за настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „Пристанище Варна“ ЕАД, ЕИК: 103061301 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Окръжен съд – Варна, сумата от **80 лв. /осемдесет лева/**, представляваща дължими държавни такси по настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването, с касационна жалба по реда на чл. 280, ал. 1, респ. ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

